

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 43/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Csp 27/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 25. augusta 2021, doplnenou podaniami datovanými 24. septembra 2021 a 8. novembra 2021, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Csp 27/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 674 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho práv označených v bode 1 tohto uznesenia nečinnosťou a nesústređeným postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že žalobou podanou 31. mája 2017 sa ako spotrebiteľ od žalovanej domáha (i) zaplataenia sumy 4 318,73 eur s príslušenstvom, a to z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, (ii) určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. [REDAKOVANÉ] uzavretá medzi ním a žalovanou je bezúročná a bez poplatkov, (iii) vyslovenia, že sťažovateľ nie je povinný uhradiť žalovanej ďalšie splátky úveru, (iv) určenia neplatnosti zmluvných podmienok uvedených v namietanej spotrebiteľskej zmluve. Spolu s podanou žalobou

sa domáhal aj neodkladného opatrenia, ktoré bolo nariadené uznesením okresného súdu č. k. 23 Csp 27/2017-26 z 19. júna 2017 (uznesenie bolo opakovane upravované, a to opravnými uzneseniami z 24. augusta 2017 a 9. januára 2018, pozn.). V dôsledku odvolania žalovanej bolo uznesenie o neodkladnom opatrení predmetom odvolacieho konania a Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 15 Co 121/2018-135 zo 6. júna 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na časové súvislosti, podľa ktorých aj keď uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené ešte 13. júna 2018, okresný súd predmetné rozhodnutie doručil sťažovateľovi až takmer po dvoch rokoch a dvoch mesiacoch, a to 11. augusta 2020.

3. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uviedol, že z dôvodu existencie prietáhov v napadnutom konaní adresoval predsedovi okresného súdu sťažnosť zo 17. januára 2019 a z 20. augusta 2021 (správne má byť 6. mája 2020, pozn.), pričom sa ochrany svojich práv domáhal aj podaním ústavnej sťažnosti, o ktorej rozhodol ústavný súd tak, že nálezom č. k. I. ÚS 381/2020 z 3. novembra 2020 vyslovil porušenie sťažovateľom namietaných práv a okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov. Podľa sťažovateľa však ani príkaz ústavného súdu nebol dostatočný na to, aby okresný súd o sťažovateľovej veci právoplatne rozhodol a okresný súd naďalej predmetu napadnutého konania nevenuje dostatočnú pozornosť. Na podklade uvedeného zastáva presvedčenie, že celková doba namietaného konania v trvaní piatich rokov (správne má byť takmer päť rokov, pozn.) je zjavne neprimeraná a nezlučiteľná so základnými právami, ktorých ochrany sa podaním ústavnej sťažnosti domáha.

4. Opis skutkového stavu sťažovateľ rozšíril o argumentáciu, že v priebehu prvých štyroch rokov napadnutého konania okresný súd nevykonal žiadne súdne pojednávanie, nevypočul sporové strany konania, nebolo vykonané dokazovanie a okresný súd neuviedol ani svoje predbežné právne posúdenie sporovej veci a v napadnutom konaní nevydal žiadne, ani neprávoplatné, meritórne rozhodnutie. Následne sťažovateľ pristúpil k prezentovaniu vlastného hodnotia kritérií uplatňovaných ústavným súdom pri posudzovaní existencie prietáhov v konaní a rezultoval, že predmet konania predstavuje štandardnú agendu rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprimeraná dĺžka konania nebola vyvolaná správaním jeho osoby a absencia meritórneho rozhodnutia je spôsobená neefektívnym postupom okresného súdu v namietanom konaní.

5. Vo vzťahu k porušeniu čl. 47 charty sťažovateľ poukazuje na to, že napadnuté konanie je konaním v spotrebiteľských veciach, a to *«... s ohľadom na zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý okrem iných prebral podľa zoznamu preberaných právne záväzných aktov Európskej únie v prílohe č. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 22. 5. 2008) ako aj podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorý okrem iných prebral podľa zoznamu preberaných právne záväzných aktov Európskej únie aj Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29 – 34)»*, a teda je aj konaním s prvkom práva Európskej únie.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti požiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého vyčíslenie odôvodnil odkazom na rozsiahlu, niekoľkostranovú citáciu judikatúry európskych súdnych autorít vzťahujúcu sa práve na kritériá a spôsob určenia primeraného finančného zadosťučinenia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

8. Pri predbežnom prerokovaní aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že napadnuté konanie už bolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu a ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 381/2020-44 z 3. novembra 2020 [právoplatný 23. novembra 2020, pozn.; (ďalej len „nález ústavného súdu“)] vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur, ako aj náhradu trov konania. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd ďalej zistil, že namietané konanie bolo predmetom aj nedávneho prieskumu ústavného súdu, v rámci ktorého ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. IV. ÚS 166/2021-27 z 23. marca 2021 [právoplatné 10. mája 2021, pozn.; (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“)] odmietol.

II.1. K rozsahu namietaných práv v napadnutom konaní a čl. 47 charty

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04, I. ÚS 266/2021).

10. Z dôvodu, že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 47 charty, ústavný súd osobitne prihliadol na predmet napadnutého konania vedeného okresným súdom, ktorý predstavuje spotrebiteľský spor iniciovaný sťažovateľom ako spotrebiteľom proti žalovanej (bod 2 tohto uznesenia, pozn.). Tieto okolnosti podľa ústavného súdu dostatočne odôvodňujú záver o tom, že v právnej veci sťažovateľa dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd rezultuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikuje aj čl. 47 druhá veta charty (čl. 51 ods. 1 charty).

11. Súčasne ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 47 charty) niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej

rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018). Navyše, v tomto smere je potrebné dodať, že vysvetlivky k čl. 47 charty uvádzajú, že druhý odsek čl. 47 charty zodpovedá čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období do jeho posledného úkonu zohľadneného v predchádzajúcom náleze ústavného súdu:

12. Podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

13. Keďže o namietanom porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v totožnom konaní už rozhodnuté bolo, a to spomínaným nálezom ústavného súdu (bod 8 tohto uznesenia), ústavný súd v tomto konaní časť ústavnej sťažnosti vzťahujúcu sa na obdobie do posledného úkonu okresného súdu zohľadneného v náleze ústavného súdu odmietol ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po jeho poslednom úkone zohľadnenom v predchádzajúcom náleze ústavného súdu:

14. S prihliadnutím na čiastočnú neprípustnosť ústavnej sťažnosti (bod 13 tohto uznesenia) a reflektujúc skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 166/2021 nebolo ústavným súdom zistené a vyslovené porušenie namietaných práv sťažovateľa, ústavný súd na podklade tretej ústavnej sťažnosti posudzoval napadnuté konanie v období po poslednom úkone zohľadnenom v predchádzajúcom náleze ústavného súdu, t. j. po 1. októbri 2020, keď okresný súd nariadil termín súdneho pojednávania v prejednávanej veci na 18. február 2021.

II.3.1. K povinnosti sťažovateľa náležite odôvodniť ústavnú sťažnosť

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

16. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len so zreteľom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci

nemusi vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných priet'ahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej s'ťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej s'ťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania (I. ÚS 266/2021).

17. Argumentácia predstavená s'ťažovateľom je prevažne založená na všeobecných tvrdeniach bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu s'ťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti len pomerne abstraktne uvádza, že predmet sporu predstavuje štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, v konaní je aktívny a okresný súd ani po viac ako piatich rokoch (správne má byť takmer po piatich rokoch, pozn.) trvania napadnutého konania právoplatne nerozhodol (napr. body 1 a 34 na s. 8 ústavnej s'ťažnosti, body 38, 39, 40 a 43 na s. 9 ústavnej s'ťažnosti, pozn.), avšak prípadné obdobia nečinnosti všeobecného súdu v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval, nedefinoval, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, nesústredenosť alebo nehospodárnosť konania. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a ani z jej doplnení [napriek zmene procesného stavu (bod 20 tohto uznesenia) s'ťažovateľ v doplneniach ústavnej s'ťažnosti o zmenách a vydaní súdneho rozhodnutia neinformuje a opakovane prednáša len tvrdenie o absencii právoplatného skončenia veci a svoj s'ťažnostný návrh, pozn.] preto nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní mali byť s'ťažovateľom namietané práva porušené.

II.3.2. K namietanému porušeniu práv s'ťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú s'ťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej s'ťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

19. Ústavný súd zo s'ťažovateľom predneseného skutkového stavu (body 2, 3 a 4 tohto uznesenia, pozn.) ani zo s'ťažnostnej argumentácie (k tomu pozri bod 17 tohto uznesenia, pozn.) nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali nečinnosť alebo nesústredený a nehospodárny postup okresného súdu. Keďže s'ťažovateľ dostatočným spôsobom neodôvodnil svoju ústavnú s'ťažnosť, ústavný súd v záujme náležitého poskytnutia ústavnoprávnej ochrany namietaným právam s'ťažovateľa uskutočnil vlastný prieskum priebehu napadnutého konania, a to v období nasledujúcom po poslednom úkone zohľadneného v predchádzajúcom náleze ústavného súdu a vychádzal pritom aj zo skutkového stavu prezentovaného v uznesení ústavného súdu,

podľa ktorého sťažovateľ 5. októbra 2020 doručil okresnému súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nariadenom na 18. február 2021, a to z dôvodu hospodárnosti a účelnosti civilného súdneho konania, a zároveň dal súhlas na prejednanie a rozhodnutie veci bez jeho prítomnosti a bez prítomnosti jeho právneho zástupcu. Spisový materiál sa následne od 12. októbra 2020 do 11. novembra 2020 nachádzal na ústavnom súde, a to z dôvodu podania prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pričom v dôsledku zmien v rozvrhu práce na všeobecnom súde bola právna vec sťažovateľa 25. januára 2021 pridelená zákonnej sudkyňi [REDACTED]. Okresný súd 10. februára 2021 vyzval žalovanú a aj jej právneho zástupcu, aby sa vyjadrili či súhlasia s pojednávaním v ich neprítomnosti (vzhľadom na mimoriadne opatrenia súvisiace s ochorením COVID-19 a oznámenie sťažovateľa doručené súdu 5. októbra 2020, pozn.). Žalovaná 12. februára 2021 okresnému súdu oznámila, že za súčasnej epidemiologickej situácie nesúhlasí s vykonaním súdneho pojednávania a nesúhlasí ani s vykonaním pojednávania v jej neprítomnosti, a preto navrhla termín pojednávania zrušiť. V dôsledku uvedených skutočností okresný súd 16. februára 2021 nariadené pojednávanie zrušil a v rovnaký deň vyzval sťažovateľa, aby súdu predložil výpis z jeho bankového účtu a žalovanú požiadal o oznámenie, či došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Súdne pojednávanie bolo 18. februára 2021 odročené na 12. máj 2021 a 19. februára 2021 bolo okresnému súdu doručené požadované vyjadrenie sťažovateľa.

20. Pokiaľ ide o ďalší priebeh napadnutého konania, z informácií poskytnutých okresným súdom vyplýva, že súdne pojednávanie nariadené na 12. máj 2021 bolo z dôvodu ospravedlnenia neúčasti žalovanej na pojednávaní (z vážnych zdravotných dôvodov, pozn.) odročené na 25. august 2021, na ktorom okresný súd pripustil zmenu žalobného návrhu, ako aj doplnenie dokazovania a ďalšie pojednávanie odročil už na účel vyhlásenia rozsudku, a to na 24. september 2021. Proti rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2021 podali obe sporové strany konania odvolanie a okresný súd od októbra 2021 uskutočňuje procesné úkony súvisiace so zasielaním podaných opravných prostriedkov protistrane na vyjadrenie [§ 373 ods. 3 a § 374 Civilného sporového poriadku, pozn., (ďalej aj „CSP“)], pričom 26. októbra 2021 vydal uznesenie na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

21. Z uvedenej chronológie úkonov okresného súdu v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd v období po jeho poslednom úkone zohľadnenom v náleze ústavného súdu konal plynulo a bez prieťahov. V kontexte podania opravného prostriedku proti rozsudku okresného súdu ústavný súd upriamuje pozornosť na § 373 ods. 3 CSP, ktorý v spojení s § 374 CSP ustanovuje explicitnú povinnosť súdu prvej inštancie, aby v súlade s princípom kontradiktórnosti konania vyzval sporové strany na vyjadrenie k podaným odvolaniam a predneseniu odvolacej repliky a dupliky. Zabezpečenie vykonania uvedených úkonov sa však prirodzene spája aj s plynutím času, ktorý sa poskytuje sporovým stranám na vyjadrenie a zároveň sa vyžaduje aj na uskutočnenie súvisiacich administratívnych úkonov zo strany súdu prvej inštancie. Súčasne je nutné akcentovať, že súdny spis na rozhodnutie odvolaciemu súdu nie je v zásade prípustné predložiť bez toho, aby súd prvej inštancie dodržal svoju povinnosť vykonať procesné úkony spojené s doručovaním odvolania, ako aj prípadne iný procesný postup predpokladaný dikciou § 373 a nasl. CSP. *Ipsa facto*, uplatnením procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav však neznáša oprávnená osoba a nemožno ju pripísať ani na ťarchu štátneho orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 865/2014, II. ÚS 484/2016, I. ÚS 418/2020), čo je aj prípadom sťažovateľa, ktorý si musí byť vedomý

skutočnosti, že v prípade iniciovania odvolacieho konania sa predĺži aj doba konania okresného súdu spojená práve s výkonom už zmieňovaného procesného postupu.

22. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že v činnosti okresného súdu nasledujúcej v období po poslednom úkone zohľadnenom v predchádzajúcom náleze ústavného súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaných práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Nad rámec uvedeného a v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorého akceptovateľná nečinnosť súdu môže trvať maximálne tri mesiace, ústavný súd poznamenáva, že tento záver zo sťažovateľom uvádzaných rozhodnutí nevyplýva. To, či ojedinelá nečinnosť orgánu verejnej moci, hoci aj v trvaní viac ako troch mesiacov môže byť kvalifikovaná ako zbytočné priesťahy, ústavný súd posudzuje vždy v kontexte celej prejednávanej veci (m. m. II. ÚS 109/2021) a rovnako tak postupuje, ak ide o posúdenie celkovej doby trvania konania všeobecného súdu.

24. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 26. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu